

арх
заглавие за
учебникъ

ЧУВСЕВОТО НА ЛЮБОВТА.

9 година.
20 лекция на общия класъ.
8.I.1950 г. Сръда.

Изгрѣвъ.

Отче нашъ.

Размишление върху пътя на свѣтлината.

Тема: Отличителната черта на ученика.

Втора тема: Отличителната черта на умрѣлите и на живите деца.

Помните единъ силенъ контрастъ: ако човѣкъ не е умрѣлъ, не може да възкръсне. Не може човѣкъ да възкръсне, когато никога не е умиралъ. И не може човѣкъ да се роди, който не е умиралъ. Умрѣлиятъ и възкръсналиятъ това сѫ контрастъ. Отличителната черта на умрѣлия и на възкръсналия човѣкъ, умрѣлиятъ и живиятъ човѣкъ се отличаватъ по едно качество: учрѣлиятъ и да го хвалишъ и да го коришъ, все едно му струва, а пъкъ живиятъ пръви разлики. На умрѣлия говори му каквото искашъ, и да го хвалишъ нищо не му е. Понеже неговата работа, която има да върши е толкова важна, че всички твои хвалби и укори нищо не струватъ. Нито хвалбите нито укорите заслужаватъ внимание. Много силно е заето неговото внимание отъ нѣщо вътрешно. Единъ свѣтски човѣкъ ще каже, че умрѣлиятъ е глухъ за всичко, а пъкъ живиятъ чува всичко. На живия човѣка като му кажешъ нѣколко сладки думи на него му пада като медъ на сърдцето, като му кажешъ нѣколко горчиви думи..

Работата е, че всички мислите, какво ще биде менюто. Когато влѣзатъ мущерите въ гостилницата, вече гледатъ, какво ще има за ядене въ тенджеритъ. Само че когато единъ учитель влѣзе въ класъ, знае по какво се различава. Той нѣкой путь е гостилничаръ, нѣкой путь и той яде. Казва: я ти въ тенджерата какво си наготовилъ, я сипи да видя. Нѣкой путь нѣкой ученикъ се извинява: Господинъ учителю, яденето още не е уврѣло. Изтѣлкуватъ, какво значи, че яденето не е уврѣло. Все таки учителятъ въ единъ класъ ще намѣри нѣкой който да е сготвилъ нѣщо.

Какъ е най-важната книга на стария завѣтъ? Разно мислите.

Най-важната обществена книга на Стария завѣтъ е Пѣсень на пѣсните, соломоновата философия. Той се е занимавалъ съ философски въпроси.

Следъ като училъ дѣлго време, направилъ една пѣсень на пѣсните, възпи-
ва нѣщо. Тази книга е каноническа. Доста споръ се водилъ и едва минал
презъ цензурата. Послѣдна сѫ я пуснали. Соломонъ не е разбралъ отъ
съвременния моралъ. Много религиодни хора като четатъ, казватъ: много
надалече отишъръ. Тѣй, казва, на млади хора не се говори. Казвамъ: той го
е писалъ се за стари хора. Нѣкой путь и младите четатъ. На туй основа-
ние католическата църква забранява на проститъ хора да четатъ
Библията. Хубаво, по нѣкой путь като се говори и вие се сблазнявате.
Имате право. Тукъ имате една каноническа книга. Никой не може да се с-
блазни. Ще чета нѣщо, което е каноническо. Азъ като говоря не е
каноническо, беканонъ говоря. Сега кое е онова, което е каноническо.
Азъ ще прочета единъ стихъ, началото и края, пъкъ другото ако разбира-
те, вие го процетете. Ще прочета първия стихъ: "Дано да ми бѣше като
брать, който е сукалъ отъ смеситъ на майка ми! Когато те намирахъ вън-
шъхъ да те цѣлувай и не щѣха да ме презиратъ." Ще прочета и последни-
дния стихъ: "Бѣразъ, възлюбленъ мой, и бѣди подобенъ на сърдце или на
еленчу върху ароматскитъ гори". Старогрѣменнитъ хора мислятъ, че
човѣкъ, който ще чете пѣсень на пѣсните, трѣбва да е на 120 години, за-
да не се сблазни. Казвамъ: то е само единъ начинъ на разбиране.

Единъ психологически законъ има: само ония хора се съблазняватъ въ свѣта, които нѣматъ никакъвъ идеалъ. Този човѣкъ има единъ идеалъ, къмъ който се стреми. Той не може да се съблазнява. Заблуждава се само оня пътникъ, който нѣма никаква свѣтлина да се ориентира. Само онци корабъ се заблуждава въ морето, който нѣма фаръ на брѣга. Тамъ дето има фаръ – известенъ идеалъ – или образъ, той никога не може да се съблазнява. Защото всѣкога когато нѣма съответствие между две идеи въ ума, идея съблазанъта. Когато се съпоставятъ две нѣща и мислимъ, че едното има преимущество въ другото не. Има нѣщо, което хората съблазнява. Но то единъ относителенъ законъ.

Майката въ кѫщи много нѣща на децата бабранява, после на сѫщите деца тия работи не се чѣ зъбраняватъ, когато станатъ по възрастни. Има неразбрани идеи, когато нѣкой путь ние имаме една неразбрата идея, тя е като хранилъ, които не са сдѣвкани, може да произведатъ обратни резултати въ храносмилателната система. Всѣка неразбрана идея може да произведе обратенъ ефектъ, понеже идеите сѫ живи. Не може ти да гълътнешъ едно живо сѫщество въ стомаха. Ако туй сѫщество не умре, то ще ти създаде една ~~жижка~~ голѣма бела. Всѣко сѫщество, което влѣс въ стомаха трѣбва непремѣнно да умре, не умре ли, ти умирашъ заради него. Всѣко едно сѫщество, което влѣзе въ твоя организъмъ, трѣбва да се съгласи съ общия редъ и порядъкъ, който сѫществува въ организъма. Не се ли съгласува, веднага ще има вътрешна дисхармония. Следователно, идеята, която се съпостави, или дойде отъ ~~жижка~~ кѫдето и да е въ ума, ако тя не е въ общото съгласие на мислите, тя ще произведе единъ обратенъ резултатъ. Сега този законъ е следния: Много пъти азъ съмъ говорилъ за любовъта. Любовъта както се разбира, ние разбираме нѣкой путь човѣшките чувства. То е схващане за любовъта, каквото хората иматъ, за любовъте. Има въ човѣка едно специфично чувство на любовъта, то у всичките хора още не е събудено, когато то се събуди, тогава ще разберете, какво е любовъта. То презъ цѣлия животъ си остава непробудено. Много чувства се събаждатъ, които иматъ нѣщо наподобяващо на любовъта, но нѣкои се разжатъ бедъ да се пробуди и си умиратъ пакъ така. Ако попитате тия хора, какво нѣщо е любовъта, тѣ не могатъ да ви кажатъ, казватъ: ние сме опиѣли, ние имаме право чувството на любовъта се отличава съ едно специфично качество. Този човѣкъ, който туй чувство е събудено, той зло не прави, не може да прави. ~~Зло~~ е несъвмѣстимо съ неговото естество. Даже когато иска да ти направи нѣкой злo по човѣшки, той пакъ ще ти направи добро. Значи туя чувство се отличава съ това, че злото е несъвмѣстимо съ хода на нашите мисли и съ посътъпките ни. Цѣлото ни битие, цѣлиятъ животъ друга гама има. Като разглежда нѣщата, всичко бижда хубаво. Този човѣкъ, въ който туй чувство се е събудила, той не може да види злото въ свѣта. Него може да нарекатъ индиферентенъ. Може да му посочите нѣкой грѣхъ, казва: не виждамъ никакъвъ грѣхъ. Нѣма престъпление, нѣма жестокостъ да ради него, не вижда злото. Други очи има, друго яче гледа. Може да кажете, загубенъ човѣкъ, не може да прави ра лика между доброто и злото. Азъ уподобявамъ туй състояние на чиста и бистра вода, която минава по каменна плоча, коркото каль и да турите, изчиства се. Всичката каль не може да се прояви. Туй чувство е толкова силно въ човѣка, у когото се е пробудило, че злото изчезва. Туй зло въ неговия умъ, въ негово сърдце изчезва.

Умрълъ нѣкой, къзващъ възкътъсъ. -Изтекла кръвъта нѣкому. -Хубаво. Нѣкътъ може да каже, много хубаво е на другитъ хора да изтича кръвъта, но твоята? -Се едно е дали твоята или моята се едно е. Като че не се интересува. Но този човѣкъ вѣче има едно специфично схващане за човѣшката кръвъ. Той счита кръвъта като единъ изворъ, не като нѣщо ограничено. Кръвъта може да тече колкото искашъ и той може да ти наведе примеръ за това. Толко зъгодини се изтича тази кръвъ, но живота кръвъ не изтича, изтича тази кръвъ. Казвате: какво ще стане сънасъ. Всъки тръбва да се стреми да събуди това чувство въ себе си. Фактическата страна седи въ събуждането на това чувство. Въ старо време и въ новите времена има разни методи, но нито единъ не дължи единъ методъ. Доклокто ние знаемъ има специфично време, когато туй чувство може да се събуди. Ако човѣкъ пропусне специфичното време, когато туй чувство се събужда. Туй чувство се съвпада съ това което се нарича новораждане. Много хора се раждатъ безъ това чувство да се събуди. Следствие на това християните иматъ една опитностъ, тѣ се радватъ, но тази радостъ, следъ туй това чувство не се пробудило. Когато туй чувство се събуди, жиротътъ вече не изгасва, човѣкъ минава въ друга гама на една по-високо степенъ. То е степень на развитие. Неказвамъ, че то е качество. Зато има други чувства въ човѣкъ, които въздигатъ. Окази вътрешна мисълъ на свѣтлината, има едно друго чувство което хърърля свѣтлина, той го вижда въ свѣтлина. Нѣма ли това чувство на свѣтлина, предметътъ не е ясенъ, животътъ - нѣмъ - емиецъ - , смисълътъ на живота не е ясенъ. Едновременно съ чувството на любовта въ човѣка се раждатъ други две чувства, които отличаватъ човѣка. Три чувства се събуждатъ - то е цѣлиятъ човѣкъ. Едно чувство, което осмисля физическия животъ. Той езсе, защо живѣе, защо яде. Туй чувство, което назираме физическо чувство. Ражда се мисълъта, на -после се ражда и любовта. Когато се роди любовта, роди се и свѣтлината. Щомъ се роди свѣтлината, осмисля се животъ, защо тръбва да яде и да работи. Този човѣкъ вече е добилъ пълнота, въ който може да се разбирае по всички предметъ. У нѣкои хора туй чувство е будно. Въ всички хора чувство то за ядене е развито сега. Казвате: какво ще прави, какъ ще прекъръже животъ, ядене тръбва, жена, даде, хлѣбъ тръбва, сериозна работа. Тукъ чувство не е лошо, обаче туй чувство не вижда откъде ще дойдатъ тия работи. Щомъ дойдатъ другитъ чувства, веднага, въпростътъ се поставя на друга нога. Сега разбира се, въсъ туй може да ви смущава, кога ще се събудятъ тия чувства. Затова не мислите. Затова не мислите по единствата причина, да мислишъ, кога ще се роди това чувство, то е се таки мислишъ, кога ще се влюбишъ, или кога ще ядешъ. - Когато му дойде времето. Всъко нѣщо има свое време.

Сега може да вземете идеята влюбването. Какво означава влюбването? Щомъ намѣришъ единъ идеалъ, то е влюбване. Ти се влюбваш въ науката, може да се влюбиш въ обществения животъ, може да се влюбиш въ задгробния животъ, може да изучаваш предмети, които привличатъ вниманието ти. Не мислите, че влюбването е нѣщо лошо. То е специфично нѣщо. Въ природата изобщо, когато човѣкъ се влюбви, иматъ друго отношение. Между васъ човѣкъ, който не се влюбва минава за човѣкъ, който се влюбва той е малко ... Въ природата е обратното. Който не се влюбва той не е човѣкъ, който се влюбва тъкъ е човѣкъ.

Сега ще изтълкувате. Никой от вас, които обичате да се влюбвате. Азъ правя разлика между влюблуване и любовта. Азъ не наричавъ пияните хора влюбени. Влюбенето е едно чувство трезво влюбилъ се онзи човекъ въ науката, когдато ходи, гори, на уката седи въ ума му, но при нървия удобенъ случай, той подава мотиката, остава рапота, разпръга волеветъ, работи на плочата. Каза: само съ оране работа не става, тръбва да се върши и друга работа.

Саго отъ синце ви се изисква една вътрешна мисъл на филтриране на вашите мисли. Ние живеемъ въ единъ свѣтъ, дето тръбва да се филтриратъ пъщата. Или отъ всички онова, което ви се говори, най-ценното да се изведи, да имате една настолна книга. Всъки единъ отъ васъ тръбва да има една настолна книга. После влюбениятъ човекъ се отличава съ едно качество: той никога въ живота си не се разочарова. Туй е хубавото. ~~Както~~ онзи човекъ, у който чувството ~~на~~ свѣтлина се е събудило, той не се заблудява, той не е слепъ. Наричатъ го ясновидство. Ясновидците и тѣмъ подобниятъ ~~жълти~~ способности това сѫ се хора отъ тази категория отъ чувството на свѣтлината. Способности на новия умъ ги наричатъ ~~Саго~~ природата има известни начини. Всички тия сѫщества и най-гъзашините, които сѫ задършили своята еволюция, които взематъ участие въ въ развитието на цѣлото човѣчество, изобщо дето има хора по-пробудени съ туй чувство се занимаватъ специфично - тѣмъ е приятно както единъ работникъ се занимава съ хубавите растения, или онзи, който обича нѣкоя порода отъ животни, или онзи бижутеръ, който се занимава съ хубавите скъпоценни камъни, ходи по свѣтъ и ги намира така и тия непреднали сѫщества, когато се пробуди единъ човекъ за това чувство. интересува се. Отъ този човекъ вече цѣлия невидимъ свѣтъ се интересува. Като почнатъ тъ да се интересува оттамъ настънте него въ работи тръгватъ. Той не знае, какво нѣщо е сиромашия, тѣ всичко взематъ предъ видъ. Той е като цветъ и тъ казва всѣкога на време тръбва да се полива. Вие не ходите да поливате тръните, но едно хубаво цвете го турите въ саксия и го полигате, милвате го, имате специфични грижи за него. Този човекъ, въ когото това чувство се пробуди, въ невидимия свѣтъ за този човекъ започва да се интересува. Или както е единъ учителъ въ училището, когато има способенъ ученикъ, има едно особено разположение къмъ него. Майките каквото и да говорятъ, но когато една майка има 4-5 деца, когато има едно разумно дете, има особено разположение къмъ това дете. Може да кажемъ, че барометъръ на къщата или термометъръ на къщата е детето. Въ къща, където детето е като идеалъ, караница нѣма. У башата и у майката детето е като идеалъ, каране въ семействия живить нѣма. Когато децата вече не сѫ идеалъ, тамъ става сбутване. покато хората иматъ единъ идеалъ не може да се караатъ и когато идеалъ стане различенъ, тогава може да се спорятъ. Не пренесете закона въ себе си. Щомъ се явятъ двайдеала въ васъ, веднага ще се раздвоите, вие съ себе си ще се карате, не знаете, какво да правите. Съчастливо въ хората нѣма една прямъ идея. Идеалътъ е любовътъ къмъ Бога и любовътъ къмъ ближния. Нѣма различене, че любовътъ къмъ Бога е една а любовътъ къмъ ближния друга. Като две идеали нѣма да ги поставяте любовътъ къмъ ближния и любовътъ къмъ Богъ. Никой казва, че едното е по-високо отъ другото. Въ природата съществува единъ идеалъ за любовта. Любовътъ къмъ ближния това е едно отражение на първия идеалъ ~~и~~. Който не схваша ката, той ще се сблъзки.

Той ще мисли, че любовъта къмъ Бога е една. Казва, не съмъ го видялъ. Той е висока работа, човъка го виждамъ. Обаче отъ моето гледище, единственото същество, което виждаме, то е Богъ. А хората тепърва ще ги виждаме за бъдеще. Ако единъ стън външъ, вие, "оито толкова се познавате, ако единъ отъ васъ замине за другия светъ, какъ ще го познавате. Хвърли брадата, хвърли мустаците. Да се носи брада то е само обичай на този свѣтъ. Най-после вашиятъ дѣдо, който заминалъ за другия светъ на 120 години, какъ ще го познавате въ другия свѣтъ? Или вашиятъ баща заминалъ, какъ ще го познавате? Той ще се измѣни съвършино, тази мускулна система, всичко туй ще остави тукъ. Което е основа специфичното съкоето ще познавате баща си или майка си или нѣкой вашъ учитель. Но Което е специфичното, съкоето познавате, какъ ще го познавате? Вие нали не сте се замислили върху този въпросъ. Казвате, да се познаемъ. Което познаваме въ другия светъ. Вашата работа знаешъ на какво място ще приведе единъ примеръ. Казва: бе Иване, имашъ да ми дължишъ. - Е ще платимъ малко зекъснѣхъ, що сѫ дви, които Богъ е създадъ, ке единъ денъ ще платимъ. Ние сега казваме: ще го научимъ. - Трѣбва да се научи. Се ще го научимъ. Досега се сме го казвали че ще научимъ. Така е, но има единъ специфиченъ денъ, когато урокътъ трѣбва да се научи. Туй, което дължимъ трѣбва да се плати. Защото въ всяко изплащане има падежъ. Онзи, който взелъ паритъ, забравилъ падежа. Минава една година, среща по онзи, казва: паритъ! Казва, още две години, прегрѣшилъ си. Среща го еледъ една година, казва: паритъ. Казва: прегрѣшилъ си, още една година има. Третият пътъ позабъркалъ, не смѣе да пита. Среща го последния денъ, казва: слушай паритъ, които взехъ отъ тебе днесъ имъ е падежътъ. Той казва, азъ ми е слѣхъ, ме още има време. Въ нековия умъ дойде обратния процесъ. Съществува единъ процесъ между двама хора, между които има вземане и даване. Имате линията АВ. Ж А Б. Зависи откъде гледашъ тази линия АВ. Може да я гледашъ отъ едно положение и тогава линия да ти се види на половина. За онзи, който има да дава и за онзи, който има взема тази линия не е еднакво дълга. И двамата сън на обратенъ процес. Когато нѣкой гледа, дългъ не му се вижда, че тази линия е двойно по-малка. Щомъ мине една година вижда му се наполовина. Онзи, който има да дава той вижда само една трета отъ линията. Онзи, който има да взема той започва да гледа тази линия по-голяма, струда му се, че има още време. Другиятъ я вижда къса, перспективно така му се показва. Другиятъ, който има да взема, къмъ въ него се заражда желание, казва: той трѣбва да ми плати по-рано. Макаръ, че има падежъ три години, иска по-рано да му плати. Другиятъ казва: можеше още да го държа. Когато е единия се заражда желание да му плати по-скоро, въ другия се заражда желание да му плати по-късно. то е естествения ходъ на нѣщата. Този защонъ е когато вие много бързате добри да старате, въ неведимия свѣт иматъ точно обратния процесъ. Онзи, който много бърза, той никога не може да сполучи. Онзи, който изучава нѣщата, той трѣбва да ги изучава по същество. Любовъта въ свѣта трѣбва да бъде импулсъ въ всички ваши стремежи.

Запримъръ, вие не можете да разберете любовъта нито на физическия свѣтъ, нито въ духовния свѣтъ, нито въ Божествения свѣтъ, тако ту чуството на Божествената любовь не е събудено. Вие се ще разберете ищо. Хранете нѣкого въ ръката, ще се ръкувате. Казвате, студена му е ръката. Защото щомъ кажешъ, студено, защо

всички хора, които обичате, искате ръката да биде малко топла. Ако е гореща, казвате: гореща е, или суха. Ултени е суха, у някои е много влажна, у някои е мека. Тогава споредът този законът, у който има сухо време, той не може да е ред и също. Суша има. Ако ръката е много влажна, външно има шика, всичко е кално. Ръката не трябва да биде никога много влажна, никога много суха, това е хубавото време за работа. Има друго чудесно състояние, когато човекът завърши работата, едно състояние на ръката има. Може да знаеш, когато се ражкуваш единът човекът завършилъ ли си работата или не. Ако дълго време наблюдаваше, ще се научишъ да разпознавашъ, сухите ръце, влажните ръце. После има една студенина на ръцетъ, която е приятна, има ръце топли, но също неприятни. Има студенина на ръцетъ, която действува обезспокоително, има известна топлина, която действува обезспокоително. Топло е, но като че едно колело, което се върти хладина образува, усъщашъ една малка хладина. То е нормалния човекъ външно стара състояние. Този човекъ е здравъ. Към това всички трябва да се стремите. Щомъ стане ръката студена, то е неестествен положение. Събрали се много влаги. Когато се събератъ много мисли и много чувства, тъй образуватъ туй тягостно състояние. Единът човекъ желает много нещата, пъкът не знае кое по-напредъ, няма сърдество, образува се тягостно състояние, то е къто човекъ, който много яль, стомахът не е външно състояние да смълчи храната. Когато има много желания същото няма. Изисква се енергия да се поддържа.

Сега каква бъща общата тема? Каква беше идеята, която иска да изясни. Азъ се позабравихъ. Отъ вашето гледище, кое вие наричате прилично. Коя мисълъ е прилична? Прилична мисълъ е, която не уврежда и не шокира. Защото всяка една мисълъ като излязе външно външната природата взема единът образъ и ако тя е съгласна същността на природата не произвежда дисхармония. Въ музиката нека вземемъ гамите, които съществуватъ. Двама пѣвци може да пѣятъ, ако има различие външно външните тонът, по половина тонъ може да биде различието, ще се роди единът досонансъ външното, тогава ни се струва, че тъй не пѣятъ хубаво. Вие се струва, че няма хармония, не че има дисхармония, но външното слушане има несъгласие. Външното слушане тоногетът не е същността на координирани, звуковите вълни не са координирани. Някой пътъ несъгласията, които съществуватъ, разногласията ви се дължатъ, че вие на разни гами пѣете: единът пѣ на мажорна гама, другъ - на минорна, другъ че на хроматическа. Единът миши маши. Каза не пѣемъ ли хубаво. Хубаво пѣете, но единът досонансъ има. Сега няма лиши гами. Всичките гами са на място. 24 гами има. Има още и други, всички една гама една специфична черта. Когато мислите, всички трябва да имат единът камертонъ, откъдето да се започне. Защото всичките пѣвци сега взематъ до, ми, соль, до. До, по този тонъ не е основенъ. Външната камертонна има различие. Тръбва упражнения. Тръбва да знаете, че сутринъ като пѣвате човекъ и на обядъ и вечеръ като пѣвате външните тоногетъ има едноразличие. И камертонът се меня. Сутринъ е единът камертонътъ. Влагатъ времето мени камертона. За да вземете правилни тонъ, вие сутринъ тръбва да пѣвате. Сутринъ като станете може да пѣвате. Пѣвецъ който иска да стане да пѣва сутринъ единът часъ и на обядъ преди да е яль и вечеръ преди да е залъзло слънцето единът часъ да пѣва. Не пѣе ли така, пѣвецъ не става отъ него. Да пѣе, не да викне, той може тихо да пѣе. Защото силниятъ гласъ не зависи отъ напълна.

Онзи пъвецъ, който е даровитъ, естествено излиза гласътъ, онзи горкият стъга се, мъчно пие. И съ цигулката е същото. Онзи когто вземе цигулката върви свободно, върви, другиятъ като вземе цигулката, не върви, нищо не излиза.

Сега този законъ важи и за мисълта. Когато вие се напъват

те да мислите, вие не може да мислите. Казвате: човекъ да мисли. Мисълта трябва да излиза естествено. Има единъ естественъ начинъ за мислене. Не поставайте мисълъта, че не може да мислите. Казвате: какъ ще се разреши този въпрос? Пък както го разрешава пъвецътъ. Представете си че някой отъ васъ има да вземе. Казва, кога ще платишъ? До, ми соль до. Ако азъ зная да пъя хубаво, ням ли да си плодя дълга? Ще дамъ единъ концертъ и за една вечеръ може да платя дълга си, ще взема 30, 40 хиляди лева. Сега този, който има да дава, ако знае да пъе до, ми соль до, веднага ще плати дълга си. Казвамъ: сега не вие ви трябва едно самовъзпитание вътре. Едно свободно възпитание. Тъй както съвременните хора гледатъ. Да можете въ даденъ случай каквото и да е постъпката на човека да имашъ правилнаоценка. Вземете единъ при мъръ въ човека. Или вземете животните, всички млекопитаещи иматъ обща черта, когато се срещатъ две млекопитаещи, ще се помиришатъ. Едното ще помирише другото. Азъ ще го представя поблагочестиво: най-първо тук живошно ще дойде на предната врата, отъ главния входъ, след туй ще да не го видятъ, ще дойде отъ задния входъ, или ще го помирише подъ опашката. Помиришатъ се заноса и после за опашката. Щомъ помирише носа и по опашката, казва: съ тебе приятелство може да имамъ. Щомъ помирише на опашката, казва: приятелство съ тебе не може да им

имамъ, скаратъ се вече. Откъде въ тъхъ този обичай, отде е дошълъ? Казвате: кучешка работа. Но то единъ законъ, който съществува и въ природата. У животните въ носа се развиватъ две течения. А-то е електричеството, В-то е магнетизъмъ/ отзадъ. Като се срещатъ, искатъ да видятъ, има ли естествено разположение. Ние го наричаме отзадъ, но това се познава здравия човекъ. Кучешата като се помиришатъ отпредъ и като се помиришатъ отзадъ, познаватъ здраво ли е или болно. Като помирише, че е болно, погледнешъ някой пътъ животното си замине. Казва звамъ: откъде съ научили тия течения, познаватъ вече характера си. Въ туй животинско състояние хората съ го загубили. Когато двамата хора се помиришатъ: погледне горе главата, погледне краката. Поглеждането на краката е опашката. Като ге гледи отъ главата до краката той добива едно понятие, пъкъ някой не може да си състави. Но този навикъ почти хората съ го изгубили. Въ тъхъ тази интуиция е ослабната. Той те премъри веднажъ, дрешъ, тришъ. Съществуватъ известни закони, въ природата, които съвременните хора не ги взематъ предъ видъ при възпитанието, ни въ самовъзпитанието. Сега въ нашия умъ съ се наредили редъ превила/ правила/, какъ трябва да се постъпва. Питамъ: какъ е мащабътъ, какъ е мярката? Коя е мярката, съ която природата мъри, че известна постъпка е права а друга крива. Трябва да съществува една мярка. Така мярка трябва да биде еднакра за всички. Въ природата съществува една мярка, съ която всички постъпки може да бъдатъ прави, или криви. Следователно, който има тази мярка, този човекъ въ когото това чувство е събудено, той не вижда злото въ света. Понеже неговиятъ ум

е заетъ съ нѣщо възвищено, той не се интересува. Понеже всичкитъ ония хора, които правятъ нѣкаква погрѣшка тѣ плащатъ скъпо. Нѣма да се мине дѣлко време и тѣ изплащатъ. Всѣка една погрѣшка въ природата се ликвидира. Нѣма да се минатъ години. Въ минутата, въ която правишъ погрѣшка, рожда се единъ дисонансъ какъвъто и да е въ самия тебе. Погледнешъ или кажешъ нѣщо, даже другите хора не забелязватъ. Ти кажешъ на себе си: не трѣбаше да го правя, да го кажа. Онзи човѣкъ не подозира това. Казвашъ: не трѣбаше да кажа. Ти се самоосуждашъ. то не е само осуждане, но една правилна преценка на нѣщата. Та всѣки единъ отъ вас има една правилна преценка за нѣщата. Може да имате и второстепенна мѣрка. Кое считате за благоприличие между хората.

Най-първо човѣкъ трѣбва да изучи онѣзи мѣрки, които съществуватъ въ природата, ако иска да бѫде здравъ. Сега мѣрката на природата, когато ти направишъ една постъпка, когато усъщашъ едно приятно разположение на духа си, че всѣко нѣщо, което извѣршишъ, ти да усъщашъ едно приятното разположение. както пѣвецъ като пѣе самъ да се чува и да се наслаждава на своето пѣнене. Ако той самъ не се чува и не се наслаждава, той не може да бѫде добъръ пѣвецъ. Пѣвецътъ за да бѫде добъръ той трѣбва да влѣзъ въ себе си. Той не се ли слуша, изгубена е работата. Онзи, който свири той на себе си да свири, като схваща тоноветъ за му е приятното, непремѣнно тази музика ще бѫде приятна и на другите. Казвамъ: сѫщото е и за живота. Ако моятъ животъ на самия мене е приятенъ, не може да бѫде приятенъ и на другите. Ако моята мисъль не е приятна на мене, не може да бѫде приятна и на другите. По

нѣкой путь ние сами сме недоволни отъ живота, пѣкъ искаме другите хора да бѫдатъ доволни. Следователно, разрешението е тамъ. Тъй както ние живѣемъ ние да бѫдемъ доволни, да имаме едно вътрешно доволство, да остане вътрешната страна на живота. Наричате нѣкои нѣща погрѣшки, други не. Прѣвѣдниятъ човѣкъ не може да мисли за погрѣшките. Прѣвѣдниятъ човѣкъ е заетъ съ въпроса, какво трѣбва да прави. Той всѣкога вижда, какво трѣбва да прави. И всѣко нѣщо, което той трѣбва да направи, той го счита предъ себе си, той го има всѣкога предъ видъ. Предъ него нѣщата не сѫ изпуснати. Може да мисли нѣкой, че е пренебрегнатъ. Той има всичко предъ видъ. Той казва, всѣки ще дойде на реда си. Той си има известенъ редъ. Запримѣръ, нѣкой путь може да си мислите, че сте богатъ човѣкъ и раздавате пари. Има единъ обичай у българите, когато вѣрчаватъ младата невѣста, кръстницата носи едно голѣмо сито, въ туй сито сѫ турени лешници, рошкови, смокини отъ всички сладки работи, постуруни сѫ пари кръстницата като излиза хвърля. Всичкитъ деца, коитъ знаятъ, че кръстницата носи това, тичатъ и едни взематъ лешници, орѣхи. Защо носи кръстницата туй сито? Това е доста хубавъ символистиченъ обичай. Изважда кръстницата и хвърля. Питамъ: защо кръстницата неси самата невѣста не носи? Едно време невѣстата го носи си сътото, сега го носи кръстницата. После у българите има и този обичай: когато младата невѣста дойде, нейниятъ възлюбленъ застава отъ едната страна и деверътъ отъ другата. Двама може я додъять. Двама кавалери има като отива да се вѣнчава. Деверътъ съ байрака отъ едната страна, младоженецътъ отъ другата. Защо? - Да не оѣйка, да не избѣга. Туй е сега отъ мен коментарии. Азъ го тѣлкувамъ така. Откъде останалъ у тѣхъ този обичай, че една невѣста трѣбва двама души да я водятъ единиятъ отъ лѣвата

лъвата страна, другият отъ дясната. Зада не доиде нѣкой да я хране за лъвата страна. Тогава азъ ще ви дамъ да пишете върху темата: Защо двама души водятъ невѣстата? - Доста хубава тема.

Сега представете си, че вие слизате отъ невидимия свѣтъ

нали. Допуснете, че невидимиятъ свѣтъ представя голѣма фамилия, синове и дѣщири на единъ баща. Следъ като слѣзете на земята си хиляди години седите на земята и вие вече забравихте братята и сестрите. Тукъ сте странници, чужденци вече тукъ има противоречия, този направилъ нѣщо онзи направилъ нѣщо, това станало онова станало. Горе всичко бѣше въ редъ, а тукъ на земята не е. Питамъ, следъ като се върнете въ невидимия свѣтъ, къде ще бѫдатъ вашите грбове? Грѣхътъ седи въ забравянето. Азъ м сля вече, че той нѣ е братъ. Като се върнемъ въ другия свѣтъ ще видите погрѣшката, че сме се забравили. Грѣхътъ на земята седи въ туй, че нѣмашъ ти идеалъ. Щомъ ю мислишъ, че въ този човѣкъ има една душа, която ти я познавашъ, никога нѣма да му направишъ зло. Щомъ ю мислишъ, че той нѣма като моята душа, може да си позволишъ нѣкое престъпление, може да убиешъ, да открадешъ, всичко може да направишъ. Но щомъ имашъ първоначалния Божественъ идеалъ въ себе си, ти не си въ отрицателната страна, ти ще постъпишъ тъй, както той съ тебе ще постъпи. Питамъ: когато братътъ срећне сестраси, какъ той постъпва съ нея. Най-първо ще я пригърне, ще я цѣлуне, нищо повече. Но когато я цѣлуне и пригърне, ще затрепти този свещенъ трепетъ, че се заредва въ душата си, че срећналъ сестраси. Тогава преводъ: сестрата ще го води къмъ баща си. Казва: намѣрихъ тази сестра, повърна се тази сестра. Пакъ младата невѣста - пакъ търтувамъ сега, - двамата братя като я нѣмърятъ, че я хващатъ единиятъ за едната ръка и другиятъ за другата. Чакайте сега да ви изведя поучението. Ще ви приведе единъ примѣръ: той е следниятъ:

Оженя се една млада красива мома за единъ красивъ момъкъ момата богата и момъкътъ богатъ. Той казва: защо си толкова тѣжна - Жалъ ми е за майка ми. Той на другия денъ пише едно писмо на майка. Стара майка, ще ми бѫде много приятно да дойдешъ при насъ, защото - къде кръстимъ булката - хайде да я кръстимъ Стоянка - защото нашата Стоянка е малко тѣжна. Погледнешъ на другия денъ майката дошла. Тя се радва една седмица. После пакъ скърси. Скърбно ми е за баща ми. Той пише: Стари тѣтко, е лятъ на гости. Дойде и той. Мине една седмица пакъ е тѣжна. Казва: тѣжно ми е за братъ ми. Той пише и на брата на Стоянка да дойде, ще й бѫде приятно. Но следъ една седмица пакъ тѣжи. Има още една сестра. Дойде цѣлото семейство. Следъ туй пакъ е тѣжна Стоянка. Защо е тѣжна. - Тѣжно ми е, че майка ти не дошла. Той пакъ пише писмо Дойде свекрътъ. Следъ една седмица дойде свекрътъ. Той пакъ пише той братя и сестри тѣ дойдатъ. Мине се една седмица Стоянка е пакъ тѣжна. Защо тѣжишъ, миличка? - Баща ти и мака ти да ти го кажатъ. За себе си знае, но на него не може да го каже. Понеже нейната майка и нейниятъ баща тѣ избраха нейниятъ възлюбленъ, тя ги вижда да го видятъ. Казватъ тя ни бѣше присърдце, тя е хубава. Понеже неговата майка и нейната майка же избраха, и нейната майка и нейниятъ баща избраха него, тѣ ни събраха, но ние единъ другъ не се обичаме. Тя е възлюблена на неговото семейство. Тѣ казватъ: като тази мома нѣма. Неговите баща имайка и макъ нѣма.

Тази Стоянка казва: едно нъщо знае-не можахъ да взема този, когото обичахъ. ~~в~~ората разрешаватъ този въпросъ. Като кажатъ тъжна е Стоянка дойде майка Й, бща Й, братъ Й, сестра Й, свекървата, свекъра братъ му сестра му. Пъкъ е тъжна Стоянка. Значи азъ изяснявамъ въпроса, всички единъ човѣкъ е една невѣста. Той е вѣнчанъ съ материата. Вие сте един приведенъ зетъ. Радени веднажъ, вие сте женени. Най-първо мислите, че сте тъжни за едно. Следъ като ви дадеъ всичко, пакъ се усъщате тъжни. Но ви дадеъ второ, трето, четвърто, пето, всичко^и но вие пакъ въздъхнете. ~~и~~звате: какво има? Има едно нъщо въ срѣта. Всичко имашъ въ срѣта, но едно нъщо не ти достига^и както тази младата булка. ~~и~~звате: жалко ми е, не мога да го обичамъ. Но въ нея остава една дисел^и която е непостигната. Азъ^и го наричамъ това ~~въ~~ожестеното въ срѣта. То е непостижимото на земята. Онзи когото тя обича^и тя не може за него да се ожени, понеже той съ нейното оженяване е умръ^и. Той заминалъ. законъ съществува въ срѣта: ако двама души на земята се обичатъ - почти нѣма изключени^и ако единиятъ се ожени за другъ, който остава умира. Тя вече е тъжна, че онзи когото тя обичала заминалъ. Той заминалъ въ неведимия срѣтъ. Той седи като идеалъ и тя всъкога стъжалъява, че той си отишъ^и. Тя съзнава, че тя е стънела^и причина, че той да си замине или пакъ той съзна^ива, че той е станалъ причина, че да си замине. ~~и~~звамъ сега законъ^и който ще изведе^и: всъкога когато безлюбието влѣзе въ срѣта: когато се наруши закона на обичъта, хората започватъ да умиратъ. Този законъ е въренъ. Когато въ рая хората съгрѣшиха, че този духъ се подигна, напсана ги, човѣкъ тогава усѣти ~~б~~зъмислите на земния животъ.

Казвамъ сега трѣбва да имате единъ синтетиченъ умъ. Вие сега разглеждате, какво трѣбва да се прави. Вие мислите ~~и~~нажи, че сегашниятъ животъ не е важенъ. Сегашниятъ животъ е единъ етапъ. Какво разрешава^и сегашниятъ животъ? Той разрешава много малко сѫчината. Преди туй вие имате една релица отъ сѫществувания и предъ васъ сѫществуватъ други възможности за сѫществувания, които ще дойдатъ. Не сега какъ живѣемъ, но какъ ще съединимъ сегашното сѫществувание съ бѫдещето. Ние искаме да направимъ живота хармониченъ на земята. То е невъзможно. Той хармониченъ дотолкозъ, поколкото ние сме достигнали. Понеже ние искаме нѣща, които не могатъ да ни се дадатъ на земята. Ти може да искашъ да бѫдешъ царь на земята. Азъ всички единого отъ васъ може да го произведа^и царь. Всички отъ васъ може да сядатъ царь. Ти може да бѫдешъ царь на сиромашията. После може да сядешъ министъръ председателъ на сиромашията, може да сядешъ патриархъ на сиромашията, владика, свещеникъ, директ^и каквато длѣжностъ искате, елате, азъ ще ви я дамъ. Когато нѣкой отъ васъ е сиромахъ, може да каже: азъ съмъ царь на сиромашията. Царь съмъ, царувамъ на сиромашията. По този начинъ може да се оформятъ. Царь на сиромашията. Ако ти може да управляшъ сиромашията, ти може ли да управлявашъ и богатството. Онзи, който управлява сиромашията, той може да управлява и богатството.

Сега главната тема каква бъше? Тогава питамъ: какъ тъй вие, които не сте опитали любовъта, се произнасяте за любовъта. Редък съществувания човѣкъ изучава зракона на живота. Любовъта съдържа проявата на живота. Проявата на живота то е същността, дето любовъта трбва да се прояви. Но любовъта то единъ моментъ извѣнь времето. Когато туй чувство дойде, въ цѣлия животъ ти чувствувашъ единство въ любовъта. То сѫ психологически моменти. Ти чувствувашъ въ любовъта единство.

въ всичкия ти животъ, понеже то са гами. Значи хората и злото, съ друга гама. Въ този тонъ има единъ големъ дисонансъ. Но въ закона на любовта ти чувствуваш единство. Ти философски не може да го обясни синъ, но въ даденъ моментъ ти чувствуваш, че въ всичко туй има едно единство. После излъзваш изъ този психологически моментъ, чувствуващ разногласие. Дойденъ въ следния моментъ, чувствуваш единство. Любовта примириява всичко въ себе си. Психологически тръбва да минете през тия любовни центрове на любовта, за да се хармонизиратъ вашите душевни състояния. Възпитанието е тамъ, че да схванешъ отътънъ. Всичките противоречиви състояния, при които човѣкъ подлудява, се дължатъ на това, че човѣкъ не може по нѣкой пътъ да ги примири и подлудява. Въ дадения случай този психологически моментъ примириява всичките противоречия. Да усътиши, че има смисълъ живота. После пакъ може да захванешъ втори, трети, четвърти моментъ. То е истинско възпитание. Казвашъ въ любовта всичко това е добро.

Днесъ бързате ли? Сега ще направимъ коледна срѣща. Мнозина отъ васъ тръбва да си оформятъ известни възгледи. Има известни основни възгледи, които са необходими за машия душевенъ миръ. Има едно разбиране, което хората иматъ. Има едно разбиране, което съвършениетъ и иматъ. Човѣкъ не тръбва да биде тѣсногърдъ, но – кое е противното на тѣсногърдието. Човѣкъ е разтегнатъ не може да биде, но не е тѣсногърд. То са крайности. Всъкога въ влажно време кордитъ на цигулката се разтѣгатъ, а въ сухо време се скъсяватъ. „Огато ти си сиромахъ, какво е сиромошията? Сиромашията влага ли има или суша? Богатството има голъмъ

влага. Богатството и сиромашията тогава са две крайности въ живота. По закона на числата, животътъ на седи въ крайностите. Аие началото. Въ края С е животътъ това е златната срѣда. Не съ крайностите, не съ

богатството и сиромашията, които носятъ живота, но богатството и сиромашията рождатъ възможността въ човѣка да живѣе. Ако въ ума на човѣка останеше само идеята за богатството, той ще умре. Ако въ ума на човѣка остане само идеята за сиромашията, той ще умре. Но ако внесешъ дветѣ идеи на сиромашията и на богатството, че живѣешъ. Ако у човѣка оставишъ само мисълта, че той ще умре, той ще умре. Ако ти оставишъ само идеята да живѣе той пакъ ще умре. Ако внесешъ дветѣ идеи смъртъта и живота, той ще живѣе. Въ смъртъта и живота той живѣе. Това са противоречия. Смъртъта произтича отъ едно престъпление на единъ законъ. Тогаве се ражда смъртъта. Онзи, който не може да умре, не може и да възкръсне. Който възкръсне отъ тази смърть минава въ по-високо състояние. Тогава казвамъ, всѣки човѣкъ, който не може и да възкръсне, той не разбира живота. Погрѣшката е тамъ, че като умре, не може да възкръсне. Значи не е лошото въ смъртъта, който умира, но кой не може да възкръсне. Който умира преждевременно лошото е тамъ. Следователно, като съгрѣшимъ, ние не умираме на време. Следователно, като не умираме на време, не може да възкръснемъ. Значи не си сълънце време, не може да изникне. Казвамъ сега въ тия разбирания въ света.

Имашъ едно желание. Желанията ти на време да станатъ, не преждевременно, не и следъ като мине. Ако го постигнешъ! Тогава ще имашъ най-хубавите резултати. Ако твоятъ идеалъ въ тебе дойде преждевременно, ти нищо нѣма да постигнешъ. Питамъ: ако единъ велиъ пъвецъ свѣта стъне говори, нѣма кой да го слуша да пѣе, пѣе на городета са

какво ще кажатъ говедата нѣкой путь за този велики пѣвецъ, или поетъ? Както онзи първиятъ гръцки пѣвецъ Орфей той съ свирене пасълъ овци тѣ си. Овците се спирали съ благоговение да го слушатъ, козите скачали при неговото свирене. Ако ти съ добрия своя си животъ не може да зас авишъ овците, добрите хора дожижъ престанатъ да пасатъ и ако лошиятъ хора не може да накараши да скачатъ, ти не живѣшъ добре. Срещнешъ добрия човѣкъ като засвиришъ на божественото, да го накараши да живеликъ да се замисли, да те слуша. Като срещнешъ онзи свѣтския човѣкъ, той казва: азъ толкова да слушамъ не мога, мо азъ мога да играя. Единиятъ свири, другиятъ слуша. Защото и българското хоро спазва туй правило. Младритъ, старитъ беби, които отиватъ тамъ, избиратъ своите снахи, старитъ седятъ отвѣнъ, младитъ влизатъ въ хорото. Младитъ съ светскиятъ хора тѣ се друскатъ. Казва, тѣ съ делени младъ - лудъ. Не съ луди тия хора. Знаете ли произхода на думата лудъ? Всѣки единъ човѣкъ, който безъ да му свирятъ играе, наричатъ лудъ. Когато на човѣка свирятъ че играе, умътъ му е на място. Лудъ е онзи, който безъ да му свирятъ играе. Лудъ е всѣки човѣкъ, който подлудява безъ причина. Тя казавамъ: въ свиренето, въ божественото добрите хора ще се спратъ да слушатъ, а лошиятъ ако ги видишъ да играятъ на около ти, че знаешъ. Туй трѣба да стане и у тебе въ душата ти. Защото половината отъ твоето естество седи тихо и спокойно, другата ти частъ ото естество ти трѣба да биде въ движение. Индуистъ чустро употребяватъ съзерцанието. Често нѣкои оставатъ цѣлъ животъ въ съзерцание. Има една страна въ човѣка, която трѣба да съзерцана, другата трѣба да биде въ движение. Известна частъ отъ нашите идеи трѣбва да бъдатъ въ покой, друга въ активна работа. Когато дойдемъ до методите на съзерцанието вие въ дадения случай трѣбва да знаете въ даденъ случаи или трѣбва да бъдемъ харизматични сте спокойни, ли трѣбва да вземете участие. Въ всяка една работа трѣбва да знаешъ да бъдешъ зрителъ или съучастникъ. Ако си като зрителъ бъде като зрителъ, ако вземашъ участие, вземай участие. Ти си самия разумъ човѣкъ, който знае и да съмъчи и да говори. Онзи човѣкъ, който знае кога да замигава очите и кога да гледа, той едновременно знае защо да мига и защо да гледа. Когато предъ неговиятъ погледъ ще мине нѣщо дисхармонично, той си затваря очите. Малките деца когато има опасностъ си отварятъ очите. Когато има нѣщо хубаво, ние ще отворимъ очите си. Очите са възд дени да гледаме хубавите работи, божествените работи. Щомъ дойдемъ до злото, да си затворимъ очите. Когато човѣкъ миши при доброто и си отваря очите при злото, какво казва онази поговорка? Той казва миши при доброто.

Въ Соломонъ имаше единъ кривъ методъ. Той искаше да опита женското сърдце, искаше да опита, какво нѣщо е жената. Той се завзе да намъри какво нѣщо е любовта, да я опредѣли. Не че не може да се опредѣли, какво нѣщо е любовта, но той съвсемъ загази въ тази работа. Соломонъ дойде до едно заключение, казва: колкото имаше само една основна идея трѣбва да имашъ Той имаше 600 наложници, толкова още жени и така после той рѣши овчарката. Тя друга история има, но може нѣкой путь при по-благоприятни условия може да ви разправя за историята, за окултиста страна на на тези неговите възлюблены. Но казва: човѣкъ въ живота си трѣбва да има една основна идея, която никога да го не напушта. Съ нея той да ходи, за да бъде путьтъ му ясенъ.

де се осмисли животът. Щомъ има две разбириания, непременно ще се роди едно противоречие. Да кажемъ, че мислишъ, късно няшо е Богъ. Ако сега остане да научишъ, какво няшо е Богъ, то е изгубена работа. Ако сега остане да разбирашъ, какво няшо е любовта, то е изгубена работа. Много си закъснелъ. Ако сега искашъ да барзеберешъ, какво няшо е доброто, ти си закъснелъ, досега тия работи тръбва да ги знаешъ. Децата ги знаятъ рече. Какво няшо е доброто? Какво няшо е любовта? Какво няшо е истината, мъдростта? - Велики работи. Какво няшо е мъдростта? Децата го знаятъ. Ти петъ добродетели, това съм петъ стълба, на които цълните човъшки животъ съграден. Безъ любовъ животъ въ свѣта не може да съществува, не може да се прояви. Безъ мъдростта никакво знание не може да има никакра мистъръ не може да се прояви. Безъ истината никаква свобода не може да се прояви, безъ правдата никаква физиология не може да функционира, никаква кръвообращение не може да има. Безъ добредетельта никакъв къща не може да съградишъ. Следователно, онзи материалъ, съм който ние градимъ всичко туй иде отъ доброто. Доброто влизъ въ градежа. Следователно, ако нъмашъ правдата, това съм превозните срѣдства. Ако нъмашъ превозни срѣдства, ако нъмашъ всички тия добродетели, които осмислятъ живота, петъ добродетели тъм основата на цълния нашъ животъ вътре въ свѣта. Любовът е най-непонятното, няшо за синца ви. Вие имате да знаете, какво няшо е любовът, но за нея ръздишате. Вие не може да опредѣлите, какво няшо е любовът, но за нея мечтаете, имате едно вътрешно схващане. Какво няшо е мъдростта не знаете, какво няшо е истината не знаете, но желаете свободата. Туй, което дава радостъ на живота, то е истината. Който снеме тия умствени окови, сърдечни окови, които снеме всичките окови. Туй което снема тия окови, прави ви свободни. Всичката тази сила въ свѣта туй същество, което ни спомага да наричаме истина.

Та пакъ ще се спра върху апостолъ Павелъ, който казва: Ни отчасти знаемъ и отчасти мъдруваме, отчасти мислимъ за няшо, отчасти говоримъ. Когато дойде съвършеното, ще напуснемъ тия работи, които съм отчасти. Като бѣхъ младенецъ, разсѫждавахъ много добрѣ, разсѫждавахъ споредъ знанието, което имахъ.

Сега всички вие тръбва да се пазите отъ едно вътрешно пресилване. Въ човѣкъ при пресилването става прегаряне. Сега на земята нашите инсталации постоянно изгарятъ. Сегашната любовъ на хората е едно противоречие. Да ви приведа единъ примѣръ. Имате ² А да казватъ. Азъ ще туря тия две успоредни линии ² А ² Б.

Тѣ се намиратъ рѣ едно хармонично състояние. А взема десетъ хиляди лева на заемъ отъ г. Не му изплаща тия пари. Щомъ не му ги изплати, веднага се изменя отношението, което съществува, любовното отношение съ се изменя. Оттамъ настине А казва: изяде ми паритъ, десетъ хиляди лева ми изяде. Отношението което съществува въ свѣта между тѣхъ се изгуби. Шия двамата души се отблъскватъ. Отивамъ казвамъ: колко ти дължи? - Толкова, - Колко лихви има да ти плаща? - Толкова. Дамъ паритъ, направи се нова инсталация, двамата пакъ се обичатъ. Често следователно, материалистъ работи между въсъ раздаватъ инсталацията. Туй показва, че вие нъмате сигурна инсталация. Енергийтъ, които съществува въ дадения случай развалиятъ условията, въ които сте свързани, тогава съществува дисхармония.

Тръбва да се роди божественото въ насть тия външнитъ условия не може да се развалятъ. Ако е братство десетъ хиляди лева не тръбва да развалятъ братството. Любовът се отличава съ туй, че човѣкъ влага живота си, жиртува го. Че изгубилъ е инъ животъ, два живота, нищо не е, за да придобие любовъта. Да придобиешъ любовъта, струва повече отъ единъ животъ. Сега така като разсаждяваме вашия сегашенъ животъ нѣ ма да ге вземете за мащабъ. Какво вие мисбите, какво вие чувствувате, туй вие ще го оставите малко настрана. Азъ гледамъ на предмета малко друго яче.

Отварямъ тази книга Библията нали. Въ дадения случай вземамъ първата глава, чета на главното. Казвамъ, знаешъ ли какво казва Господъ Прочета веднажъ, обърна този лостъ дойда въ новия заветъ. Прочета какъ Господъ създадъ свѣта, дой да въ новия заветъ. Законътъ е се съшиятъ. Туй вече и миналото, како се родилъ Христосъ, минало е това. Дойда въ Откровението Всѣки единъ листъ е важенъ когато се чете, той е настоящъ. Той е важенъ зарази тебе. Щомъ го прочетешъ, че мисли, че е важенъ нно последушето, което иде е свързано. Не че не е важенъ, помня този материалъ, който съмъ прочелъ. Прочета Откровението, казва: какво ще биде заключението на живота? Като останешъ и станешъ единъ дѣдо, ще разбиращъ живота колкото четеши откровението. Всѣки

единъ животъ е свързанъ съ едно откровение неразбично. Тогава какво ще разбиращъ отъ Откровението? Ти ще четешъ, че четешъ, дойдешъ ли до откровението осмысленитъ работи ще объркашъ. Тогава като не разбиращъ края на живота, ще се върнешъ пакъ отначало, ще кажешъ: Въ начало бѣ Словото. Казва Христосъ: Азъ съмъ алфа и омега. Не искайте да дойдете до омегата. Защо искате да знаете, какъ ще биде краятъ на живота - омегата. Началото и краятъ на живота това е едно откровение. Казва: какъ ще биде краятъ на мой животъ? Не само ти, но и въ небето не знаятъ края на твоя земенъ животъ. Краятъ на твоя животъ какъ ще биде, ти не може да знаешъ. Твоятъ край е край на всички хора. И краятъ на всички хора е краятъ на тебе. Сега нѣма никакъвъ край, саг има начало. Началото е Ю алфата. Казва, азъ съмъ алфа и омега на нѣщата. Казва Богъ: само азъ съмъ, който изяснявамъ тайните. Онзи, който може да изясни откровението на края той е омега. Пречете и вие, азъ съмъ чель, може да четете. Въ откровението говорятъ, говорятъ, но никой не може да знае. Тамъ за конъ се говори, първиятъ конъ излѣзълъ, другъ конъ ангелътъ съ тевтера, има свидѣци, че гърмоге, че звезди падали отъ небето. Паднала една звезда и тя била горчива. Не з ая дали нашата земя може да събере една звезда.

Та казвамъ: не се интересувайте. Казвате: какъ ще свърша азъ. Никога не се интересувайте, какъ ще свършите. Какъ ще започнете, гледайте началото. Щомъ началото е хубаво и краятъ ще биде хубавъ. Ти сега гледамъ нѣкои дойдете до едно място, дето азъ не го обичамъ. На първо имате едно начало, после търсите края. До едно време вие се въодушевявате, говорите, говорите. Единъ денъ спре се въ васъ въодушевлението. Казвате, останахме вече. Поостарѣхте. Какво разбирате подъ думата поостарѣхъ. Остарѣването е едно вътрешно отношение натрапено отъ свѣта. Че си останахъ, останахъ си, но не си поумнѣлъ. Какваре тази старостъ? Какво отъ това ако отивашъ на чужбина да печелишъ и следъ като преракашъ 30 години въ чужбина, нито петь пари не си спечелилъ. Какъ гербетликъ е.

Разбирамъ да си напълнилъ торбата съ пари, но като ходиш въ стръното да се върнеш съ пълна торба. Връщаш се дома торбата празна. на никакъв гурбетликъ не си ходилъ. Това не е гурбетликъ.

Казвамъ: ако вие сега отъ мъчното и въ живота не може да изведите отъ тия мъчнотии скритото съкровище, каква наука имате? Нѣкакъ путь говоря, но и стари и млади трѣбва да изведятъ скритото богатство. Срѣщаши единъ човѣкъ, направи ти добро. Срѣщаши другъ излѣжете окраде ти. И двамата сѫ две души въ живота, играятъ важна роля ти не си разрешилъ въпроса, защо те обира. Отъ човѣшко гледище е едно престъпление, отъ Божествено гледище ти не си разрешилъ въпроса защо този човѣкъ те окраде. Сега не мислите, че само въсъ крадатъ. И светиите по нѣкакъ путь ги обиратъ. Въ Америка въ 905 година се яви единъ пророкъ Шлятъръ. Той билъ германецъ и му дошла една идея да иде въ Америка. У него имало една сила да лѣкува. Малко говорилъ, той певече работилъ. 15, 20 хиляди хора той излѣкувалъ. Цѣлъ въпросъ бѣше въ вестниците; Отива Шлятеръ въ Санъ-Франциско, намѣрилъ единъ просъякъ тръгватъ като другари. Той ималъ десетъ долара, раздѣлилъ ги наполовина и дава половината на просъяка. Вечеръта го покна въ хотела дето спи. Сутринъта вижда, че неговите гащи задигнати заедно съ парите. Разволя се планъ на Шлятеръ. Той цѣлъ месецъ работилъ да спечели пари. После минава въ другата страна на Санъ-Франциско и го намира и пакъ билъ боленъ този просъякъ, пакъ го излѣкува. Питамъ: каква роля играе този примѣръ, защо се явява желанието въ този просъякъ да го обере. Вижъ, казвате, благородство. Шлятеръ и този просъякъ може би иматъ нѣкаква връзка. ВИ нуговитъ случаи когато лѣкуватъ само единъ случай иматъ когато изгонилъ единого. 15, 20 хиляди излѣкуватъ и само на единого казва: да се махнешъ, ти си убиецъ. Него изпѫждадъ. Въ всички случаи само единого изпѫди. После въ която дето седѣлъ, пише едно писмо на казана си, казва: Понеже Отецъ ми ме вика, азъ ще си замина. Къде отиде Шлятеръ не го знаемъ никой. Той казва на американците, че втори путь ще се яви на конъ. Шлятеръ предказа нѣщо, което не стана. Той предсказалъ, че ще стане нѣщо въ Америка, не стана. Закъсни както пророчеството на Йона. Казвамъ: само въ единъ случай той не излѣкува единого, въ всички други случаи прави добро.

Казвамъ: всички добри хора иматъ въ характера си нѣщо опредѣлено. Противоречията, които сега съществуватъ въ въсъ, тия противоречия е появява съ отъ срѣдата, въ която живѣте. Шомъ излѣзвете нѣвѣнъ на студеното, съединага ще почувствувате студа. Тукъ на топлото съ разположени, вънъ на студа се свивате. Защо не кажете на студа: слушай, усмихне се на студа. Топлото като излѣзе на студа, най малко температурата е спаднала 20 градуса, туй спадане на температурата може да стане по единъ естественъ нѣжинъ путь. Защото студеното време, което съществува е едно малко противодѣйствие. Студътъ въ свѣта съществува по единствената причина за да урегулира отношенията между хората. Студътъ е за лошите хора на физическото поле. Човѣкъ както е лошъ, като му истинатъ рѣчетъ, той се свие. Много сѫ смѣшни хората, ставатъ много мекички. Като истине човѣка, нѣмъде се заканва, дѣлва мекичъ. Даже и най-добриятъ човѣкъ на топлото, казва: махни се много топло стана. Топлината въ нѣкои отношения хулевото въ свѣта прави хората лоши. Лошото въ свѣта прави хората *Усъбръ*.

Тогава ако туришъ студено на единъ добъръ човѣкъ, имашъ единъ естественъ човѣкъ. Ако турите топлината на отровната имия която хали, на кобрата, на змията турете студено да не хали. На добрия дайте топлина за да ер разположенъ. Тогава казвамъ тъй: на лошитъ хора сиромашия, на добритъ богатство. Вие ще кажете, защо съ настъ е така. Защото сте сиромаси. Ако се признавате, че сте сиромаси, азъ нѣма да се произназиамъ. Казвамъ тъй: сиромашията за лошитъ, богатството да добрите. Следо вателно, богатитъ хора въ духовния свѣтъ сѫ крени калпазани⁷ за тѣхъ Господъ далъ работа. Богатството е работа. Този мързеливиятъ човѣкъ той мисли за паритъ. Той досега го е мързело, съвсемъ лани⁸, първокласенъ мързеливецъ⁹ като му далъ Господъ пари въ касата, той започна да работи. Казва: четохъ си паритъ. Досега не се е занимавалъ, не е чели писалъ. Като му дали богатство, той започва да сми¹⁰та, научава се да чете да пише. Досега не е знаелъ името да си напише Иванъ Драгановъ. Вие които минавате за бедни, понеже сте се научили, посподъ ви освободилъ да бѫдете свободни да не пишете. Казвамъ: въсъ Господъ ви готови за нѣщо ново. За какво¹¹ Царе на сиромашията. Вие сте смѣши. Ако сте бѣ богатъ на каймета, не сили по-добре да си сиромахъ, да дойде златото.Ще сиромашеши, но минавашъ отъ едно състояние въ друго. Вие трѣбва да осиромашеете за старие животъ и да станете богати за новото. Стариятъ животъ това сѫ каймета тъ изиграха ролята си тия каймета. При сегашния новъ животъ ви трѣбва едно услови¹², което да ви даде стабилностъ въ вашия умъ, въ разумността на първичната идея, ко ято цари.

Идеята за Бога въ настъ трѣбва да бѫде свещена идея. Запримѣръ въ въсъ вис още не чувствувате. Нѣкой братъ се намира въ оскудностъ, той нѣма нито петь пари, въ лишение е. Другитъ се молятъ, но никому не иде на ума. Казва: какъ е дошълъ между настъ. Какъ е дошълъ¹³ дошълъ. Нѣма солидарность да се събератъ 10, 20 души да да му помогнат. Не туй да бѫде изкуствено. Ако давашъ, колкото дадешъ толкова ще ти дадатъ. Ако ти въ ума си не туришъ ди идеята да дадешъ, ти богатъ не може да станешъ. Ако давашъ както Богъ дава. Нѣма да давашъ повече. Толкозъ колкото е напорътъ, напрежението. Вжъре има единъ законъ. Всички трѣбва да бѫдете щедри, за да заботатътете. Вие ще опитате¹⁴ богатство то, то ще бѫде единъ товаръ. Ако не сте щедри, никога нѣма да бѫдете богати. Защото богатството е дотолкотъ богатство, колкото може да го впрегнешъ въ работа. И за себе си и за близкнитъ и за Бога¹⁵. Богатството трѣбва да служи на Бога, трѣбва да служи на мене и трѣбва да служи на близкнитъ. Казвамъ сега, ще ви дамъ още едно сравнение.

Вие казвате, какъ ще оправи срѣтътъ. Между въсъ какъ може да се оправи; за десетъ години да се даде единъ опитъ. Той е следниятъ настоящиятъ редъ на нѣщата да стане, да дажемъ директорътъ на една гимназия да си остане, всички членове да останатъ по мястата си, само да се измѣнятъ заплатите. Заплатата, която взима¹⁶ расилниятъ да се даде на директора и заплатата, която взима директора да се даде на расилния и всѣки да изпълнява¹⁷ своята работа, да се опита, кой¹⁸ опита¹⁹ своето занятие. Питамъ тогава слешбата на разилния нѣмаше ли да се заеме отъ хора съ високо образование. Ако разилниятъ взема колкото взима единъ министъръ председателъ и обратното, десетъ години да се види кои сѫ хората, които обичатъ своята работа. Следъ десетъ години да дойде другъ редъ. Сега ние се намираме въ тази невъзможностъ, дято мишката иска

да тури звънецъ на котката. Кой държавникъ би се осмѣлилъ да даде заплатата на министър председателя на разсилния и той пакъ да е министър председателъ и другият да е директоръ, омзи да е разсилентъ, но заплатата да е съмнена. Питамъ тогава нищо нѣма да се постигне въ свѣта, както и сега не се е постигнало. Богатите хора, които сѫ богати тѣ сѫ доволни ~~живи~~. Нито сѫ богатството нито сѫ сиромашията се постига, но тѣ сѫ существуватъ като две възможности. Богатството сѫществува въ свѣта като една възможност. Въ невидимия свѣтъ то е една величина. И сиромашията и тя сѫществува като една величина. Ако вие не разбираете произхода на сиромашията и ако не разбираете произхода на богатството, тогава не може да имате една ясна представа за онѣзи величини, сѫ които човѣкъ работи въ свѣта. Първото нѣщо човѣкъ трѣбва да се справи сѫ сиромашията, после трѣбва да се справи сѫ богатството. Това е една възможност. Знанието е друга една възможност. Казвам при сегашните условия въсъти трѣбва една вътрешно разбиране. Ако нѣмате туй разбиране, вие пакъ ще се повѣрнете, вие ще мислите за Божията любовь и ще мязате на онѣзи, които сѫ се научили да крадатъ, пакъ се обѣрнали и станали християни, покаяли се. Като влѣзли между християните, понеже не се научили да работятъ ходили отъ този просин отъ онѣзи просилъ. Казвамъ, че после тази работа съ просия нѣма да стане, но пакъ на стария занаятъ. Оживи при проповѣдника, много се интересува отъ евангелието, сърдцето му плаче - казва проповѣдникътъ. Омзи започва да го обира той казва много ти благодаря, твоята проповѣдъ много нѣщо ми донесѣ: нахрани ми сърдцето. Като се връща проповѣдникътъ домъ, пипа се пипа се, кесията я нѣма. Не може да го набеди, че онѣзи. Казва: Господи, право ли направихъ, че го обрахъ, или не. Питамъ се сега. Всѣки проповѣдникъ, които не изпълнява волята Божия, обира го Господъ ще го намѣри, който не изпълнява волята Божия, обере го. Питамъ сега, какво заключение ще изведите? Вие ще кажете: Учителътъ казва стадиятъ занаятъ. Този християнинъ апашъ той който бѣрка и изважда мартъ, направи ли престъпление по сегаш яя моралъ. Опитътъ крайенъ. Се щесе намѣри нѣкой човѣкъ, който да ме даде нѣщо. Но азъ турямъ една крайностъ, която рѣдко се случва. То е голѣма крайностъ. Тогаве казвамъ: правоя ли е че напипаля кесията на този проповѣдникъ? Азъ поставямъ въпроса: вие трѣбва да се научите да мислите. Ако повърхностно мислите, не може да различавате. Питамъ: ако единъ човѣкъ бѣрка въ единъ джобъ, имате десетъ хиляди лева, обера ви и следъ три години ви връща сто хиляди, на място ли е. Казва: едно време бѣркнахъ въ джоба, ви, взехъ пари, сега ви връщамъ, престъпление ли направилъ той. Зависи отъ мотива. Щомъ го употребиши за едно благо, не е престъпление, ако ти работишъ исклучително за себе си, то не е моралъ. Казвамъ: трѣбва да съпоставяте нѣщата. Питамъ тогава, апашътъ който изведи парите на проповѣдника, направи ли престъпление? Той внесе парите въ банката. Господъ казва: ти толкова време проповѣди дѣржишъ, че трѣбва да се помага, помагашъ ли. Вземи тока, което е много. Тия пари въ джоба не сѫ негови. Ако въсъти единъ апашъ ви обере, вземе гнилото отъ въсъти, обрали ли ви е? Не. Но то сѫ примѣри да се научите да разсѫждавате, да мислите правилно. Сега може да ~~живи~~ съставимъ хората да постѫпватъ криво по нѣкой путь ото една неразумностъ, която сѫществува. Ние сме крайни, и очакваме крайни резултати. Искаме всички да станемъ светии.

Ти за да разбиращъ светията то е кръжикъ далечна работа. Не се заблуждавайте. Или нѣкой иска да стане адептъ. Адептъ може да станешъ вѣвъга. Но да си анешъ адептъ, да разполагашъ съ силите на природата, то е наука, то е далечна работа. Всѣки може да стане, но изиска се време. Всѣки единъ отъ васъ тамъ, дето е достигналъ, материалъ който достигналъ трѣбва да го заучи.

Сега на васъ да ли дамъ да направите единъ опитъ. Колко души отъ васъ съ готови да направятъ опита безъ да го знаятъ. Колко души отъ васъ може да направятъ опита? Колцина отъ васъ бихте направили опита, вечерно време даде се съблѣчете голи и въ мрачината да легнете въ снъга 20 минути, едини на гърба други по коремъ си. Вие сега ще кажете, другъ опитъ нѣма ли, ами сега защо. Азъ не казвамъ, че ви го давамъ, но ако влизате въ програмата, най първо васъ ще ви шокира, ще се намѣрите въ трудно положение. Тъ сѫ опити съ които ви изпитватъ, когато ще практикатъ такъвъ опитъ, тебе на ухото ще ти го кажатъ. Да се съблѣчешъ голъ и повийте част на снъга на гърба и половинъ част на корема, ще научишъ единъ урокъ, който по никой другъ начинъ нѣма да научишъ. Ще идешъ на Вигоша на чистия снъгъ, дето кракъ не е стягвалъ. Но трѣбва работа, раз мищление. Защото човѣкъ се ражда голъ, не се ражда облѣченъ. Ако ти не може да се съблѣчешъ отъ всичките обивки, които хората сѫ ти турили какато Богъ те създадъ, да остане само вожественото въ тебе, ти не може да разбиращъ дѣлбокия смисълъ на онзи великия животъ вътре въ тебе. Докато слушашъ въ тебе само човѣшкото, благочестието въ тебе е временно. Могато дойде да застане ронова вожественото въ тебе, тогава ще разберешъ какъ животът функционира въ тебе.

Слушайте, ще ви дамъ едно нѣщо, което лесно може да направите. Минавамъ въ другъ контрастъ силенъ. 40 дена отъ днесъ всяка сутринъ ще изпивате по една студена чаша вода на гълътки. 40 дена на редъ. Може да направите единъ опитъ. Сутринъ една чаша отъ 150-200 грама вода ще налявете въ чашата, ще се помолите, ще оставите чашата. Пакъ ще гълътнете, пакъ ще се пимолите. На другия денъ пакъ сѫщото. За колко време може да изпиете водата? - 5, 10, 15, 20 минути. Туй ще ви подействува хубаво. Ще ми разпѣвате за вашата опитност. 40 дена спазете, лѣчесно действува, на които стомахътъ е разстроенъ. 40 дена ще го регулирате на гладно сърце ще пиште. Ако нѣкой се колебае, хичъ да не започва. Не влизайте въ тази верига, щото развалияте работата. Започнешъ ли работата! гледай я на свѣтъ, не я ли ~~зажежи~~ свѣршишъ, хичъ не я почвай. Прави както знаешъ. Но започнешъ ли - туй ще сѫде едно правило.

То е единъ законъ. Тия 40 чashi ~~ако~~ ги изпиешъ на свѣтъ, тъ нѣкога въ твоята еволюция ще ти донесатъ едно голямо благо. Какво може да направятъ 40 чashi? Всичко зависи отъ онзи свещент трепетъ. Казвате азъ не съмъ разположенъ да размишлявамъ. Азъ считамъ. Молитвата да се молишъ въ правата смисъло, да се спрешъ да помиришъ за Бога, за онова разположение, кето Той има къмъ всичките хора, всички тия сѫщества, единъ доволенъ, другъ недоволенъ, изпраща мислите си и веднага Той обръща внимание на единия и на другия. Господъ върши своята работа, създадъ вселената и му остава време такъ съ тия грыщици на земята и на тях на този на онзи да усълужи. Азъ наричамъ молитвата да дхванете туй полъмното изобилие, каква благостъ къмъ всички има ~~посподъ~~. Той седи и

урежда работитъ. Ние ги разваляме, а Той всъка сутринъ като погледне светът е уреденъ, после пакъ ние разброяваме, Той урежда, урежда. Урежда. Ще се спрешъ да може да отпръгнешъ ума си да може да схванешъ благостта на Бога, неговата любовь, неговата истина, неговата мъдростъ. Това е свещенъ моментъ, свещенъ трепетъ въ молитвата. Него денъ този образъ да седи въ ума ти, да гледашъ както Богъ гледа. И цялия денъ Божието благословение ще биде съ тебе. Ти си сързанъ съ него. Ако ти кажешъ: Богъ Той всичко може да направи. То не е молитва. Като кажа, Богъ всичко може да направи, но да почувствувамъ въ душата си свещенния трепетъ какъ всичките хора се радватъ. Ще почувствувамъ радостта на майката, която родила детето, ще почувствувамъ радостта на болния, който оздравилъ, ще почувствувамъ радостта на сиромаха, който нѣкой дошълъ и му направилъ едно добро. Навсъкъде да почувствувамъ, какъ се радвѣтъ отъ тия блага, които Богъ дава. После ще почувствувамъ радостта на този, който се е молилъ, значи ще влѣза въ туй свещено единство. То е молитвата. Сега азъ казвамъ, не критикувамъ, но тий какъ се молите Тъй не се моли. Казвамъ и то е хубаво моление, и думиши се моли човѣкъ и то си има своето място.

Сега слушайте, азъ съжалявамъ, че много време ми отне. Азъ мислѣхъ да свиря, но оставямъ свиреното, мислѣхъ единъ концерътъ да ви дамъ. Ако бѣхъ юни съвирилъ, щѣхте да плащате. Изпѣхме "Веселъ ти бѫди".

БОЖИЯТЪ ЛЮБОВЪ НОСИ ПЪЛНИЯ ЖИВОТЪ !